

— Отивай си, бабо! — подвикваше стражарьтъ.

— Какво ти правя, синко? Може да чакамъ нѣкого?

— Чакашъ? Дочакала си го! Хайде!

Но баба Вася напрѣгаше все потрескаво очи. Пламнаха лампитѣ по стълбоветѣ. Електрическата свѣтлина хвърли сѣнки върху лицата на младитѣ войници. Тѣ станаха по-възрастни и бабичката трепна:

— Божичко, почнаха да пристигатъ старитѣ! — пристъпи тя.

— Назадъ, бабо! Не чувашъ ли? — викна стражарьтъ, но бѣше късно.

Съ чудна лекота баба Вася изхвъркна отъ разредената редица, дигна питката къмъ шофьора на една висока кола, викна:

— Иоханесъ, Иоханесъ! — и падна...

Спирачкитѣ веднага изсвириха и колата се повлѣкоха. Грамадната кола се залюлѣ и спрѣ. Стражарьтъ се хвърли и сграби бабичката, която бѣше отхвърлена отъ калника. Макаръ и примрѣла, тя все още дигаше ржка, и въ нея се лѣскаше подсладената питка.

Шофьорътъ разбра всичко. Докато спрѣниятъ керванъ тревожно свирѣше и искаше пжтъ, той слѣзе, изправи старицата, пое скжпия даръ и цѣлуна сбръчканото ѣ чело. Тя разтвори очи:

— Иоханесъ, ти ли си, мама? Ти ли си?

— Йа, Йа! Данке шьоонъ*) — не разбра думитѣ ѣ високиятъ, здравъ мжжъ, но се разкланя любезно, качи се на колата и махна съ ржка.

Даде знакъ и наведенъ навънъ бавно потегли напредъ.

Бабичката го гледаше радостно.

Тя прострѣ ржце следъ усмихнатия юнакъ и високо извика:

— Иоханесъ, хапни си, мама! Хапни си и спомни Стоилка и моста!...

Край нея безучастно вече фучеше дългиятъ керванъ отъ сиви коли.

Борисъ Василевъ

*) Да, да! Благодаря!